

Odwołanie od wyroku Sądu (ósmej izby) wydanego w dniu 3 marca 2011 r. w sprawie T-387/07 Portugalia przeciwko Komisji, wniesione w dniu 23 maja 2011 r. przez Republikę Portugalską

(Sprawa C-246/11 P)

(2011/C 219/14)

Język postępowania: portugalski

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes, S. Rodrigues i A. Gattinini, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Republika Portugalska wnosi do Trybunału Sprawiedliwości o:

— Uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej wydanego w sprawie T-387/07, a w konsekwencji o:

— Przekazanie sprawy Sądowi Unii Europejskiej w celu oceny żądania o stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji Komisji C(2007) 3772 ⁽¹⁾ z dnia 31 lipca 2007 r. na podstawie i w sposób przewidziany w art. 263 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z uzasadnieniem pierwotnej skargi;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania i kosztami poniesionymi przez stronę wnoszącą odwołanie.

Alternatywnie, na podstawie art. 61 Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz na podstawie art. 113 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej wnosi do Trybunału Sprawiedliwości o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej wydanego w sprawie T-387/07 oraz o ostateczne rozstrzygnięcie sprawy poprzez uwzględnienie żądań przedstawionych przez Republikę Portugalską w pierwszej instancji, a tym samym o:

— Stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji Komisji C(2007) 3772 na podstawie i w sposób przewidziany w art. 263 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z uzasadnieniem pierwotnej skargi;

— Obciążenie Komisji kosztami postępowania i kosztami poniesionymi przez stronę wnoszącą odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzja C(2007) 3772 bezpośrednio dotyczy Republiki Portugalskiej. Uzasadnienie tej decyzji narusza zasadę praworządności i zasadę pewności prawa z uwagi na okoliczność, że wykazano, iż wykonanie decyzji „SGAIA” było zgodne z mającymi do niej zastosowanie ramami prawnymi, ujętymi w szczególności w umowie pomiędzy Komisją Europejską (WE) a Caixa Geral de Depósitos (CGD).

W ten sposób Republika Portugalska wnosi niniejsze odwołanie zarzucając naruszenie prawa Unii Europejskiej z następujących powodów:

I. WADA W POSTACI BRAKU UZASADNIENIA LUB BŁĘDNEGO UZASADNIENIA.

II. PRAWIDŁOWOŚĆ DOKONYWANYCH WYDATKÓW I NARUSZENIE ART. 21 UST. 1 ROZPORZĄDZENIA (WE) NR 4253/88 ⁽²⁾ ORAZ UMOWY.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji C(2007) 3772 z dnia 31 lipca 2007 r. w sprawie zmniejszenia pomocy finansowej Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) dotyczącej dotacji globalnej na pomoc w zakresie inwestycji lokalnych w Portugalii na podstawie decyzji Komisji C(95) 1769 z dnia 28 lipca 1995 r.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4253/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzenia (EWG) nr 2052/88 w odniesieniu do koordynacji działań różnych funduszy strukturalnych między nimi oraz z operacjami Europejskiego Banku Inwestycyjnego i innymi istniejącymi instrumentami finansowymi (Dz.U. L 374, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof Wien (Austria) w dniu 25 maja 2011 r. — Murat Dereci, Vishaka Heiml, Alban Kokollari, Izunna Emmanuel Maduike, Dragica Stevic przeciwko Bundesminister für Inneres

(Sprawa C-256/11)

(2011/C 219/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgerichtshof Wien (Austria)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Murat Dereci, Vishaka Heiml, Alban Kokollari, Izunna Emmanuel Maduike, Dragica Stevic

Strona pozwana: Bundesminister für Inneres

Pytania prejudycjalne

1) a) Czy art. 20 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie zezwala on państwu członkowskiemu na odmowę obywatelowi państwa trzeciego, którego małżonek i małoletnie dzieci są obywatelami Unii, prawa pobytu w państwie zamieszkania małżonka i dzieci, którego obywatelstwo oni posiadają, nawet wówczas, kiedy ci obywatele Unii nie są zdani w zakresie utrzymania na tego obywatela państwa trzeciego? (zgl. skarżący M. Dereci)

- b) Czy art. 20 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie zezwala on państwu członkowskiemu na odmowę obywatelowi państwa trzeciego, którego małżonek jest obywatelem Unii, prawa pobytu w państwie zamieszkania małżonka, którego obywatelstwo on posiada, nawet wówczas, kiedy ten obywatel Unii nie jest zdany w zakresie utrzymania na tego obywatela państwa trzeciego? (zgl. skarżący V. Heiml i I. E. Maduike)
- c) Czy art. 20 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie zezwala on państwu członkowskiemu na odmowę pełnoletniemu obywatelowi państwa trzeciego, którego matka jest obywatelką Unii, prawa pobytu w państwie zamieszkania matki, którego obywatelstwo ona posiada, nawet wówczas, kiedy ta obywatelka Unii nie jest zdana w zakresie utrzymania na tego obywatela państwa trzeciego, lecz to obywatel państwa trzeciego jest zdany w zakresie utrzymania na obywatelkę Unii? (zgl. skarżący A. Kokollari)
- d) Czy art. 20 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie zezwala on państwu członkowskiemu na odmowę pełnoletniej obywatelce państwa trzeciego, której ojciec jest obywatelem Unii, prawa pobytu w państwie zamieszkania ojca, którego obywatelstwo on posiada, nawet wówczas, kiedy ten obywatel Unii nie jest zdany w zakresie utrzymania na tę obywatelkę państwa trzeciego, ale to obywatelka państwa trzeciego otrzymuje środki na utrzymanie od tego obywatela Unii? (zgl. skarżący D. Stevic)

- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

Czy w przypadku wynikającego z art. 20 TFUE obowiązku państw członkowskich przyznania prawa pobytu obywatelom państw trzecich mamy do czynienia z prawem pobytu bezpośrednio wynikającym z prawa Unii, czy wystarczy, że państwo członkowskie w sposób konstytutywny przyzna obywatelowi państwa trzeciego prawo pobytu?

- 3) a) W przypadku, gdy w następstwie odpowiedzi na pytanie drugie prawo pobytu istnieje na podstawie prawa Unii:

Przy jakich przesłankach prawo pobytu wynikające z prawa Unii wyjątkowo nie istnieje, wzgl. przy jakich przesłankach można pozbawić obywateli państw trzecich prawa pobytu?

- b) W przypadku, gdy w następstwie odpowiedzi na pytanie drugie powinno wystarczyć, że prawo pobytu przyznaje się konstytutywnie obywatelowi państwa trzeciego:

Przy jakich przesłankach można obywatelowi państwa trzeciego — pomimo co do zasady istniejącego po stronie państwa członkowskiego obowiązku umożliwienia mu pobytu — odmówić prawa pobytu?

- 4) W przypadku, kiedy art. 20 TFUE nie sprzeciwia się odmowie prawa pobytu w państwie członkowskim obywatelowi państwa trzeciego w sytuacji, w jakiej znajduje się M. Dereci:

Czy art. 13 decyzji nr 1/80 w sprawie rozwoju stowarzyszenia, przyjętej przez Radę Stowarzyszenia, utworzoną mocą Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą i Turcją z dnia 19 września 1980 r., albo art. 41 podpisanego dnia 23 listopada 1970 r. w Brukseli oraz zawartego, zatwierdzonego i potwierdzonego w imieniu Wspólnoty mocą rozporządzenia Rady (EWG) nr 2760/72 z dnia 19 grudnia 1972 r. protokołu dodatkowego, który zgodnie z jego art. 67 stanowi integralną część układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą i Turcją, w przypadku M. Dereciego sprzeciwia się poddaniu pierwszego wjazdu tureckiego obywatela surowszym krajowym przepisom niż wcześniej obowiązujące przepisy, regulujące pierwszy wjazd tureckich obywateli, pomimo że tamte przepisy krajowe, które ułatwiały pierwszy wjazd zaczęły obowiązywać dopiero po dacie, w której weszły w życie w tym państwie członkowskim przywołane przepisy dotyczące stowarzyszenia między Europejską Wspólnotą Gospodarczą i Turcją?

Skarga wniesiona w dniu 3 czerwca 2011 r. — Królestwo Hiszpanii przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-274/11)

(2011/C 219/16)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: N. Díaz Abad, pełnomocnik)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2011/167/UE ⁽¹⁾
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) **Nadużycie władzy poprzez posłużenie się mechanizmem wzmocnionej współpracy** w sytuacji, gdy nie służy on integracji wszystkich państw członkowskich, lecz ma na celu uniknięcia negocjacji z państwem członkowskim, narzucając mu rozwiązanie wyłączenia, oraz gdy zamierzone w niniejszym przypadku cele mogły zostać osiągnięte za pomocą jednego z porozumień szczególnych przewidzianych w art. 142 KPE ⁽²⁾.